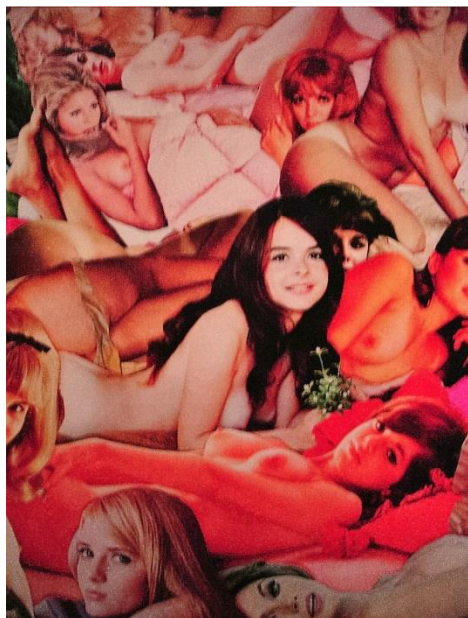

HARÉM PO ČESKU

Jan Kučera

H A R É M

po ČESKU!

Jan Kučera

H A R É M po ČESKU!.....	2
Úvod.....	6
1/ Inzerát na manželku, nebo na macechu?.....	8
2/ Sto dvacet fotek a dopisů, zrození mini seznamky	10
3/ První přišly na řadu Pražanky	12
4/ Ukaž mi, jak bydlíš, a já ti řeknu, jaká jsi.....	14
5/ Láska prochází žaludkem, a co dál?	16
6/ Vesnice svobodným matkám neodpouští.....	20
7/ Proč si mám vzít uniformu?	23
8/ Maloměsto není o nic lepší.....	34
9/ Desítkám žádný muž neodolá.....	37
10/ Tuzexové bony na jedny džíny.....	41
11/ Láska na první pohled	49
12/ Co znamenal alkohol po jídle?.....	62
13/ Tak krásná, že z ní jde strach.....	67
14/ Přijed' ještě jednou, abych jim zavřela pusu	75
15/ Blíží se finále	83
16/ Ve finále jsou jen dvě a třetí to vyhraje?	88
17/ Proč neexistují školy, aby se partneři rozhodovali správně?	91
18/ Co dělat, když mužskému spadne mozek do kalhot?	94
19/ Finále a vzpomínky na harém	97
Doslov.....	100

Od stejného autora u nás už vyšlo:.....	101
Upoutávka na další knížku:.....	102
Copyright.....	103

Motto:

„Spisovatelství je jedna z nejosamělejších činností člověka.“

Úvod

V následující knize budu popisovat události, které se vešly jen do půl roku mého života. Nic z toho jsem neplánoval a ani ve snu jsem netušil, že něco tak úchvatného vůbec prožiji. Proč „Harém po česku?“ Protože bylo vše obráceně. Sultán si do svého harému přidával další a další ženy a já to dělal opačně, pořád jsem z toho základního množství ubíral, až na tu jednu jedinou a poslední.

S odstupem času jsem musel životu či osudu poděkovat, protože takovou šanci vybírat si životní partnerku z více jak sta žen jsem dostal jen jednou za život. Pominu-li majitele skutečných harémů, kolika mužům život nabídne takovou šanci v tak krátké době? Chyba byla v tom, že mi život k této šanci nenabídl „návod k použití“ a já musel tápat ve tmě jako nevidomý.

Žil jsem po rozvodu se svými dvěma dcerami v pražském bytě. Bojovali jsme s životem dva roky, během kterých jsem se musel naučit mnohé z toho, co je pro každou ženu samozřejmostí. Ale potom jsem se rozhodl najít si životní partnerku pro sebe a snad i kamarádku pro své děti.

Inzerát jsem předem odmítl, jelikož na údaje sdělené jako v telegramu rozumná žena snad ani neodpoví. Ale zjistil jsem, že ve Vlastě inzerci nahradili výňatky z dopisů těch, co hledají protějšek. To se mi líbilo, a tak jsem do redakce napsal dopis, a za čas jsem na něj zapomněl.

Co jsem do dopisu napsal, a co z toho uveřejnili? Později jsem pochopil, že to nejdůležitější, co chtěla většina žen vědět a po čem

také toužila. Policista, abstinents, nekuřák, studující dálkově VŠ s autem a bytem v Praze, ale hlavně se dvěma dcerami ve vlastní péči. Většinou se mi ozvaly ženy s dětmi, které skoro všechny rozvedl alkohol a násilí v rodině. Pochopitelně se bály, aby jejich nový partner nebyl stejný jako ten předchozí. V mém povolání cítily určitou záruku, že se jedná snad o slušného člověka. Pokud v Praze nebydlely, jistě by se tam rády odstěhovaly, byt jsem měl. Ale nejdůležitější byla informace o dětech v mé péči, která napovídala, že budu mít kladný vztah ke všem dětem, tudíž i k těm jejich.

Některé tváře z toho neskutečného davu mladých žen a dívek jsem již zapomněl, ale pár desítek nezapomenu do smrti. Je jen na vás, zda všemu, co budete číst, uvěříte, nebo to budete považovat jen za můj krásný sen.

Pojďte se mnou prožít několik nejúchvatnějších měsíců mého života, které jsem prožíval v neskutečné euforii i očekávání toho, zda v tom davu najdu tu pravou, kterou jsem hledal.

1/ Inzerát na manželku, nebo na macechu?

Napsání původního dopisu do Vlasty jsem věnoval mimořádnou pozornost a zvažoval jsem každé slovo, což se mi později vyplatilo. Jak? Tím, že mi po půl roce došel balík se sto čtyřiceti odpověďmi na můj dopis.

Dopisy jsem četl do dvou v noci a byl jsem šťastný a nešťastný zároveň. Jak zvládnout toto množství informací? Jak pokračovat dál? Jediné, co jsem hned na začátku pochopil, byla skutečnost, že to, že jsem dostal tolik odpovědí, musí být nadále to nejstřeženější tajemství.

V první fázi jsem vyřadil asi dvacet dopisů žen, které byly o více jak deset let starší než já, a těch, co jim ještě nebylo devatenáct. Pak jsem několik hodin sestavoval univerzální dopis, jehož text jsem musel opsat ručně stovčacetkrát, vždy s jiným oslovením a adresou na obálce. Chvíli jsem si připadal jako žáček v základní škole, který musí za trest stokrát opsat nějaký text. Pak jsem do každého dopisu vložil svou průkazovou fotografii s žádostí o foto mých protějšků. Ještě že v té době stála poštovní známka na dopis jen 60 haléřů. Dnes bych jen za první dopisy zaplatil skoro patnáct set korun.

První, co jsem začal řešit, byla evidence. Mezi dopisy bylo pět Marií, deset Jiřinek a tak dále. Každá žena dostala registrační číslo a kartu, na kterou jsem napsal základní údaje, později přiložil její foto a samozřejmě dopisy dotyčné.

Ze sto dvaceti dopisů se mi po odeslání fotky vrátilo jen sto deset, ale i to bylo hrozně moc. Denně chodilo a odepisoval jsem na pět až deset dopisů, ale kartotéka se plnila údaji a měl jsem skoro sto fotografií velmi rozdílné kvality – od průkazových, po momentky, a dokonce i jeden akt s omluvou, že údajně jinou fotku doma nemá. Pořád jsem myslel i na to, že hledám ženu dvojjedinou, to znamená manželku, ale i maminku, nebo spíš kamarádku pro své dcery.

V tomto jsem byl zcela bezradný a jediné, co mě napadlo, bylo upřednostnit ženu nebo dívku s dítětem či dětmi. Nakonec jsem v tomto požadavku zcela selhal. Jaké já jsem měl v té době zkušenosti? Bohužel za rozum rozhodovaly především mé oči. Moc hezkých žen a dívek jsem se bál, aby mi nenasadily parohy, no a ty méně krásné? S těmi bych se zase moc chlubit nemohl, a já se pořád v tomto věku svou partnerkou chlubit chtěl tak, jak jsem na to byl zvyklý od mládí se svojí první manželkou.

Vždy jsem měl vedle sebe nadprůměrně hezkou partnerku, kterou mi všichni vrstevníci záviděli, a já na ni byl patřičně hrdý. Kde by mne v tu dobu napadlo, že jsem si měl nastavit při svém výběru zcela jiné parametry. Proč? Protože jsem už dávno nebyl sám a i většina žen, které o mne měly zájem, měly také dítě.

2/ Sto dvacet fotek a dopisů, zrození mini seznamky

Bohužel nešlo vše tak, jak jsem si to představoval. Když jsem si u známého fotografa nechal dělat těch stodvacet fotek, chtěl mne trochu vylepšit, což jsem odmítl, a tak mi vyložil, co vše jeho kolegové s fotkou dokáží.

Pak jsem se o tom mnohokrát v praxi přesvědčil, na fotce super zjev, ale ta skutečnost, a naopak – nenápadná fotka, a když jsem ji poprvé uviděl, byl jsem unesený její krásou.

V osmdesátých letech jsme psali dopisy všichni, ale takové množství jako jsem v té době psal já, bylo neskutečné. Pomáhal jsem si různými vzory, abych odepisoval obratem a nevyřízené dopisy se mi doma nehromadily.

Jen jsem v duchu přemýšlel, jestli z těchto semínek, která rozesílám po celé republice, nakonec něco sklídím, až dozrají.

Nápad s registrací všech jmen byl pro mne tak důležitý a tak moc mi pomohl, že po několika letech se stal základem mého prvního podnikání po roce 1989: „Seznamovací kanceláře.“

Dosáhl jsem prvního schůdku. Navázal jsem písemný kontakt s více jak stovkou žen. Postupně jsem vystoupil na druhý schod tím, že jsem od nich dostal jejich fotografii, ale hned jsem pochopil její zrádnost, a proto jsem naplánoval třetí schod – setkání.

Ono se lehkou řekne setkání, ale já jsem v té době chodil do časově náročné práce, staral jsem se o dvě děti, domácnost, a navíc jsem končil dálkové studium na VŠ SNB (Vysoká škola Sboru národní bezpečnosti). Proto jsem musel s volným časem mimořádně šetřit. Na jeden volný den jsem musel plánovat dvě i tři setkání s různými adeptkami.

V Praze jsem volil stejné místo setkání jen jiné hodiny, aby se mohly v klidu vystřídat. Mimo Prahu jsem s mapou v ruce hledal ženy a dívky, které bydlely co nejbližší od sebe, abych nemusel jezdit moc daleko. Tato logistická práce mne dobře vyškolila.

Jako poslední jsem si později na setkání zval vždy tu nejhezčí, která mne nejvíce zaujala, abych s ní nebyl nikdy časově omezený dalším setkáním. Toto opatření se mi mnohokrát vyplatilo a děkoval jsem osudu za tento nápad. Zpětně jsem vzpomínal, jak by mi tehdy pomohl počítač s jednoduchým programem. Ale ten byl v té době jen v rovině snů a představ.

3/ První přišly na řadu Pražanky

Kupodivu žen z Prahy se ozvalo jen kolem deseti, a tak jsem třetí schůdek zahájil s nimi. Ano, přes deset let jsem pracoval s lidmi, ale ženy, a hlavně ty mladé, dokážou použít na muže různé zbraně.

Po několika schůzkách jsem dotyčnou poznal i v davu, přestože mi neposlala foto. Začal se ze mne stávat poloprofesionál. Stejně otázky i odpovědi, stejné informace ode mne a já jediný, co jsem poznal, bylo, že moje budoucí partnerka z Prahy nebude.

Většině z nich šlo jen o to, jak rychle vyřešit své bydlení. Jen jedna mi to ale řekla na rovinu. Když ji nechám u sebe bydlet zadarmo, můžu za ní kdykoli v noci přijít do jejího pokoje, pokud tam nebude mít pánskou návštěvu. Děkuji, nechci. To by se asi děti divily, kdyby k nám chodil obden jiný chlap za mojí partnerkou.

Pak mne překvapila jiná docela hezká dívka, která celý večer jen a jen sbírala kladné body, až nakonec po pár skleničkách vína prohlásila, že mi bude dobrou ženou, pomůže mi vychovat moje děti. Nejméně jedno mi porodí, ale už nikdy v životě nechce chodit do zaměstnání.

To měla jako svou podmínku, protože v každé práci narazila na vilného šéfa, který ji sváděl, a nakonec s ním skončila v posteli, anebo ji dříve či později bezdůvodně propustil.

V té době jsem nekouřil, ale krabičku cigaret a zapalovač jsem nosil s sebou a položil je na stůl a čekal jsem, zda údajná nekuřačka odmítne nabízenou cigaretu, nebo si vezme, a tím přizná svou lež. To byly finty, které jsem vymýšlel. Dnes s odstupem času se jim musím jen smát a vidím, jak se většinou mýjely účinkem.

Pražáčky byly moc hezké, ale přesto jsem je jednu po druhé vyřadil, většinou pro jejich druhořadé zájmy.

4/ Ukaž mi, jak bydlíš, a já ti řeknu, jaká jsi.

Tak to bylo to první, co jsem pochopil, číst dopisy, vidět fotku a nakonec se se ženou i ve skutečnosti setkat nestačí. Mnoho jsem vše konzultoval s různými kolegy i známým policejním psychologem a došel jsem k názoru, že musím vystoupit na další schod poznání. Proč?

Každá se na schůzku připravila na sto procent. Oblečení, vlasy, make-up, příjemná nálada, žádný stres, no prostě každá byla na schůzce dokonalá. Ano, mám od svého mládí mimosmyslovou schopnost vycítit v člověku dobro a zlo. Ale upřímně, kolik žen je ve věku do třiceti let opravdu zlých? Vždyť v té době prožívají většinou ta nejkrásnější léta života a dobro a láska v nich převažují.

Přesto mne čekala ta podstatně těžší část poznávání nových partnerek. Cesty po republice. Ano, plánoval jsem cesty tak, abych za jeden den stihl i tři schůzky v jednom městě či v oblasti, kde ženy bydlely.

Skoro všechny na mne útočily otázkou: „Kolik jsem dostal odpovědí?“ Ale vždy jsem se to snažil zamluvit a dotyčnou přesvědčit o tom, že ona je ta jedna jediná, která mne zaujala ze dvou, tří dopisů, a proto jsem za ní přijel.

Z velkých krajských měst se ozvalo tak do deseti žen, ale nejvíce jich bylo z vesnic a malých měst. Ze začátku jsem to moc nechápal, ale později mi to většina z nich názorně vysvětlila a já pochopil, že

v oblasti seznamování je na našem trhu mezera, kterou jsem se snažil po letech vyplnit.

Nakonec jsem pochopil, že k posouzení dotyčné potřebuji daleko více informací, a tak jsem se snažil o setkání v jejich domově, abych viděl, jak žijí a zda tomu prostoru dokáží vdechnout to „teplo domova“, o kterém jsem snil.

Jak já jsem si to představoval jednoduše, ale ono to jednoduché rozhodně nebylo. Rychle jsem pochopil, že o mnohém rozhoduje finanční situace, ve které žena žije. Některé byly na mateřské a vyžily jen tak tak. Jiné měly lukrativní zaměstnání se slušným příjmem a navíc pomoc rodiny, a hned to bylo na jejich bytě znát.

Proto jsem musel citlivě zjišťovat finanční situaci ženy a až potom hodnotit její vkus při zařizování bytu. Také jsem viděl „vybílené“ byty od exmanželů, kteří dokázali ze zdi vytrhnout i držák na toaletní papír.

Pokud to jen trochu šlo a mohl jsem pomoci, tak jsem těm nejpotřebnějším pomáhal dle svých omezených možností. Dokonce se mi podařilo v jednom městě zachránit před vyhozením funkční, ale již nemoderní ledničku a za pár hodin ji předat ženě s dítětem, kterým lednici odvezl bývalý manžel a tatínek s tím, že si na ni vydělal.

Také jsem nezapomněl udělat nákup, aby lednička nebyla při jejím předání prázdná. Až tehdy jsem začal chápat, co to je nedostatek hraničící s bídou, kterou jsem já naštěstí nikdy v životě nepoznal.